

i Stand til at forebygge et saadant Angreb, for ikke at tale om de militære Planer, som det engere Venstrereformparti har fremsat. Det hedder nemlig i Forsvarskommissionens Betænkning, at et Angreb paa Danmark altid vil komme overraskende for os. Det hedder udtrykkelig, at selv om man ikke kan sige, at det vil komme akkurat som et Lyn fra klar Himmel, vil det i alt Fald komme relativt overraskende. Det hedder Side 103: „De Tider ere forlængst forbi, da en Modstander forud melder eller ved sine Forberedelser er nødt til at røbe sin Ankomst. En fjendtlig Flaadestyrke vil derfor uden forudgaaet Tilkendegivelse af krigersk Hensigt kunne faa til Opgave hurtigst muligt at rense de danske Farvande for dem af vore Orlogsskibe, som maatte findes der, og afskære Sjælland fra Forbindelse med det øvrige Danmark“. Endvidere siges der, at Grænsen for, hvor meget en fjendtlig Magt kan sætte ind paa en saadan Opgave, er at søge i den Styrke, som den er i Stand til at møde med i det hele taget, og selv om den fjendtlige Magt allerede skulde være i Krig med en anden Magt, vil det ikke frembyde store Hindringer for den at optræde mod os. Det hedder endvidere, at det eneste, der kunde afskrække den fra at gøre dette Forsøg, skulde være Hensynet til de mulige Tab, som den kunde udsætte sig for. Men, hedder det saa videre, i saa Henseende har Angriberen sikkert ikke noget at frygte overfor Danmark, thi i første Linie have vi med vor Flaade intet som helst at stille op imod en fjendtlig Sømagt; selv med en Fordobling af vor Flaadestyrke vilde det ikke være muligt for os at hindre en fjendtlig Sømagt i at gøre sig til Herre i vore Farvande. Forholdet er altsaa det, at det Angreb, som vi kunne vente, og som er det eneste, vi have at henvise til, vil komme overraskende for os; vi ville være uforberedte overfor det og ude af Stand til at gøre nogen virkelig Modstand. Kommer Angrebet os uventet, hedder det videre, ville vi, selv efter Gennemførelsen af de Planer, Højre har foreslaaet, ikke være i Stand til at afslaa et Angreb.

Alt dette siges for at overbevise os om, at det eneste saliggørende er Københavns Landbefæstning. Vi skulle saa at

sige udelukkende koncentrere Forsvaret om Hovedstaden. Men hvis man nærmere vil undersøge, hvad Nytte det kan gøre, afgiver Betænkningen et udmærket Vidnesbyrd om, at det ikke kan nytte noget. Det er ganske vist andre Folk, der her tale, men dog ogsaa positive Forsvarsvenner. Paa Side 20 i Betænkningen opstiller Flertallet en hel Række Grunde for, at Københavns Befæstning baade finansielt og militært er ganske uoverkommelig for os. Dette Flertal tæller mange fremragende Mænd, saaledes to af de nuværende højtærede Ministre, blandt disse den højtærede Indenrigsminister, og Betænkningen er jo ikke bleven til ved et Øjeblikks Studium, men først efter mange og lange Aars Overvejelser. Man havde altsaa Grund til at tro, at disse Overvejelser gav os Garanti for, at Forholdet virkelig er, som det her skildres. Jeg antager, at det er de mest fremragende, de særlig dygtige af Medlemmerne, der have faaet den Opgave at redigere disse Punkter, og jeg antager da, at det er den højtærede Indenrigsminister, der har formuleret Redaktionen. Det foreslaas der, at Københavns Landbefæstning hverken i den ene eller anden Form gaar ind som Led i den nye Forsvarsordning, og af de Grunde, der her have været bestemmende for Flertallet, skal jeg kun nævne et Par. Den første er ganske kort og lyder saaledes: (*Afbrydelse*: Han tror ikke, vi have læst dem!) Ja, de ere sikkert nok læste af adskillige, men de burde læses af endnu flere. Forsvarskommissionens Betænkning burde være Folkelæsning, den burde være spredt i Tusinder af Eksemplarer ud til det danske Folk, specielt ud til det danske Vælgerfolk. Det vilde da se, hvor umulig en Opgave det er at lave et Militærvæsen, der kan du.

Der staar altsaa som første Grund: „En Fæstning, der ikke er tidssvarende, vil i sin ufærdige Tilstand indeholde den største Fare og er derfor aldeles uforvarselig“. Dette Argument er selvfølgelig mentet paa den nuværende Landbefæstning; thi den er jo i høj Grad ufærdig og utidssvarende; det kan man læse om et andet Sted i Betænkningen. Den er ubrugelig og indeholder derfor den største Fare for vort Land. Saa kunde man jo tro, at det